

"Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!" (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ APRILIE 2012

Ediție jubiliară

Iubiți frați și surori în Hristos, vă salut din inimă pe toți în scumpul Nume al Domnului nostru Isus Hristos cu Cuvântul din Efeseni 3:3-4, care mi se aplică pe deplin mie și tuturor adevăraților credincioși din acest timp:

„Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos”.

Pavel a folosit fiecare ocazie ca să predice ceea ce i-a fost descoperit, chiar și când aceasta ținea de dimineața devreme până seara târziu (Fapte 28:23). Pe de altă parte, scrierile lui au fost destul de scurte. Odată el a predicat până la miezul nopții, a urmat frângerea pâinii și apoi el a continuat până în zorii zilei (Fapte 20:7-12). Și fratele Branham a ținut predici lungi care, mulțumită lui Dumnezeu, au fost păstrate pe benzi de magnetofon. După plecarea sa acasă, la rugămintea mea, ele au fost tipărite în Jeffersonville sub supravegherea lui Roy Borders. În ele este vestit întregul plan al lui Dumnezeu. Eu pot mărturisi împreună cu Pavel, că sunt foarte bine familiarizat cu taina lui Hristos, prin descoperire. Cu ajutorul lui Dumnezeu, L-am slujit pe Domnul mai mult de jumătate de secol, zi și noapte, am călătorit, am predicat și am scris.

Ceea ce descoperă Dumnezeu unuia dintre slujitorii Săi este întotdeauna hotărât pentru toți slujitorii lui Hristos și pentru întreaga Biserică. Pavel a vorbit despre taina lui Hristos, *în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos* (Efes. 3

vers. 5+6). Pe Insula Patmos i-a fost dăruită apostolului Ioan descoperirea lui Isus Hristos, destinată tuturor slujitorilor lui Dumnezeu (Apoc. 1:1-3). Zilele pe care le-am petrecut în 1980 pe insula Patmos în rugăciune și citind cele 22 de capitole din Apocalipsa, au fost o mare binecuvântare pentru mine.

De la început

Domnul Dumnezeu S-a descoperit alor Săi de la început în diferite feluri: deja în Grădina Eden, El i-a vizitat pe Adam și Eva în răcoarea serii și a avut părtășie cu ei (Gen. 3). Despre Enoh se spune că el a umblat cu Dumnezeu, a fost plăcut lui Dumnezeu și a fost răpit (Gen. 5:24; Evr. 11:5). Citim despre Noe, despre încheierea legământului după potop, despre curcubeu ca semn al legământului (Gen. 9) și despre Avraam, căruia Dumnezeu i-a dat făgăduința că va binecuvânta toate popoarele care vor crede ca și el. Cu el a încheiat Dumnezeu legământul tăierii împrejur (Gen. 17:13). Toți prorocii Vechiului Testament și toți bărbații lui Dumnezeu L-au cunoscut pe Domnul Dumnezeu personal și au urmat îndrumările Sale. În întreaga Biblie este relatat despre descoperirea personală a lui Dumnezeu ca și Creator, Împărat, Mântuitor ș.a.m.d. În Noul Testament vedem descoperirea personală a lui Dumnezeu în Răscumpărătorul nostru, prin care am primit înfierea (Gal. 4:4-7). El Se descoperă ca Miel al lui Dumnezeu, ca Mijlocitor, ca Avocat ș.a.m.d. pentru a îndeplini fiecare lucrare din planul lui Dumnezeu de mântuire.

În această prezentare este vorba în principal de a arăta că Domnul S-a descoperit în timpul nostru prin slujba fratelui Branham ca și în Vechiul Testament. El a avut aceleași trăiri supranaturale ca și Avraam, Moise și prorocii, în vremea lor. Fratele Branham a amintit deseori pe „Îngerul Domnului”, când El S-a coborât în lumină, în legătură cu rugăciunea pentru bolnavi. În repetate rânduri el a vorbit despre „Îngerul legământului” în legătură cu arătarea Domnului în stâlpul de foc supranatural. El a accentuat că este același „Înger al Domnului” care a însoțit Israelul în stâlpul de nor și de foc.

Lui Avraam Dumnezeu i S-a descoperit ca „Îngerul Domnului” când a fost gata să-l jertfească pe fiul său făgăduit, Isaac: „Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: «Avraame! Avraame!» «Iată-mă!», a răspuns el... » (Gen. 22:11-18).

În timpul lui Moise a fost vorba despre un eveniment important din planul de mântuire: chemarea afară și călăuzirea Israelului, așa cum îi făgăduise Dumnezeu lui Avraam (Gen. 15:13). „Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacăra de foc, care ieșea din mijlocul unui rug... Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!»” (Exod 3:2+4). Aici avem trei denumiri și anume „Îngerul Domnului”, „Domnul” și „Dumnezeu” pentru Cel care S-a prezentat astfel: „«Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov». Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu»”(v. 6).

În forma unui înger El S-a arătat în acel foc; ca Domn l-a văzut pe Moise apropiindu-se; ca Dumnezeu i-a vorbit. Cu toate acestea, El era Unul singur, pentru că există doar un singur Dumnezeu. Singurul Dumnezeu S-a descoperit pentru mântuirea noastră în Noul Testament ca Tată în ceruri, în Fiul pe pământ și prin Duhul Sfânt în Biserică.

Moise a vrut să știe Numele Celui care îl trimite: „Moise a zis lui Dumnezeu: «Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’; și mă vor întreba: ‘Care este Numele Lui?’ Ce le voi răspunde?» Dumnezeu a zis lui Moise: «EU SUNT CEL CE SUNT». Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‘Cel ce Se numește EU SUNT, m-a trimis la voi’.» Dumnezeu a mai zis lui Moise: «Așa să vorbești copiilor lui Israel: ‘Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi’. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.»” (Exod 3:13-15).

Cel veșnic este mereu prezent ca EU SUNT, atunci când Se descoperă. Cel ce este „EU SUNT” este Domnul, Creatorul cerurilor și al pământului. La vestirea celor zece porunci citim: „Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: «Eu sunt Domnul Dumnezeul

tău...»". În Isaia 44:6 este scris: „*Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe Urmă și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu»*». Până la ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, Domnul Se prezintă ca „EU SUNT”: „*«Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul»*, zice Domnul Dumnezeu, *«Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic»*” (1:8). „*Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul*” (22:13).

Din multe „EU SUNT”, în care S-a descoperit Domnul în Vechiul și în Noul Testament, recunoaștem că El este mereu Același. „*Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT»*”. (Ioan 8:58). Domnul/Iahveh al Vechiului Testament este Domnul Isus/Iahșua al Noului Testament. „*Și nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul» decât prin Duhul Sfânt*” (1 Cor. 12:3).

În Ioel 2:32 este scris: „*Oricine va chema Numele Domnului/Iahveh va fi mântuit*”. În Romani 10:13 este scris încă o dată același Cuvânt cu referire la Isus, că oricine cheamă Numele Domnului Isus/Iahșua va fi mântuit.

Toate minunile pe care le-a făcut Moise în fața lui Faraon au avut un singur scop: „*Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească*” (Exod 7:26; 8:16; 9:1; 9:13; 10:3). Când Dumnezeu a încheiat legământul cu Israel, Domnul S-a prezentat ca „*Înger al legământului*”, pentru că a dat poporului Său poruncile legământului.

„*Domnul a zis lui Moise: «Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel!»* Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele Zece Porunci” (Exod 34:27-28).

Prin Moise, Dumnezeu a dat Bisericii chemate afară porunci și a spus: „*Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel*” (Exod 19:5-6). Exodul

a fost doar responsabilitatea lui Dumnezeu, însă după aceea trebuia să urmeze ascultarea de credință a celor chemați afară, ca prin aceasta ei să țină legământul. Astfel, Biserica chemată afară a lui Israel a devenit o împărăție și o preoție pentru Dumnezeu.

Acesta este și scopul divin al Bisericii nou-testamentare mântuite și chemate afară: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată*” (1 Petru 2:9). „*Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!*” (Apoc. 5:10).

Ca „Îngerul Domnului”, El a călăuzit poporul Său Israel, într-o formă vizibilă și anume în norul supranatural. „*Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții*”. (Exod 13:21-22). Astfel a însoțit El poporul Său Israel, timp de patruzeci de ani.

În Neemia 9:12-13 citim: „*I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, și noaptea printr-un stâlp de foc care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze. Te-ai coborât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate*”. Domnul Dumnezeu Se poate face cunoscut în mod vizibil pe pământ și totuși vocea Sa să se audă din ceruri. Dumnezeu este Duh – El este omniprezent.

În Exod 40:34-38, norul este amintit de cinci ori: „*Astfel a isprăvit Moise lucrarea. Atunci norul a acoperit Cortul întâlnirii, și slava Domnului a umplut Cortul. Moise nu putea să intre în Cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea Cortul. Cât au ținut călătoriile lor, copiii lui Israel porneau numai când se ridica norul deasupra Cortului. Și când nu se ridica norul, nu porneau, până ce nu se ridica. Norul Domnului era deasupra Cortului ziua; iar noaptea, era un foc înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor*”.

La inaugurarea Templului, Domnul S-a coborât din nou în norul supranatural: „...Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa Domnului” (1 Împărați 8:10-21).

În Noul Testament

Și în Noul Testament este amintit norul supranatural, ca la schimbarea la față a lui Isus, pe munte: „Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!»” (Matei 17:5).

Marcu a mărturisit, de asemenea, despre acest eveniment: „A venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui; și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!»” (9:7).

Despre înălțarea Sa la cer citim în Fapte 1:9-11: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor”.

Răscumpărătorul nostru S-a înălțat la cer într-un nor și conform 1 Tes. 4:17 cei răscumpești de pe toate continentele vor fi răpiți în nori ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Când Pavel a trăit întoarcerea și chemarea sa, o lumină din cer a strălucit deodată în jurul lui și a auzit cuvintele: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” Pavel a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” „Și Domnul a zis: «Eu sunt Isus, pe care-L prigonești»”. Anania a fost trimis la el, pe baza unei viziuni și a spus: „Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt”. (Fapte 9:5+17b). „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui” (Fapte 22:14). În 1 Cor. 9:1 el mărturisește: „Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru?” De arătarea cerească a fost legată o

însărcinare divină, o trimitere de o însemnătate deosebită în planul de mântuire.

S-a întâmplat în timpul nostru

Și în timpul nostru a existat o trimitere confirmată, care să întoarcă inimile copiilor lui Dumnezeu înapoi la credința *părinților apostolici*. Aceasta este împlinirea făgăduinței din Maleahi 4:5-6, așa cum a confirmat-o Domnul nostru în Matei 17:11 și Marcu 9:12: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile*”. Despre aceasta este vorba acum în Biserica Domnului: așa cum Ilie a luat atunci 12 pietre corespunzătoare celor 12 seminții și a rezidit altarul Domnului, a chemat poporul pe Carmel și inimile lor au fost întoarse înapoi (1 Împ. 18:21-37), la fel omul lui Dumnezeu în timpul nostru a readus învățătura celor 12 apostoli (Fapte 2:42) și a întors inimile noastre. Înaintea revenirii lui Isus, Biserica trebuie readusă la starea de la început, pentru că așa sună făgăduința: „*Pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime*” (Fapte 3:21). Și aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

De la Reformă încoace, au existat multe treziri în care vestirea Evangheliei a fost punctul central. La începutul secolului al XX-lea a avut loc o puternică revărsare a Duhului, asemănătoare cu cea de la Cincizecime. Din aceasta au ieșit la suprafață diferitele biserici penticostale. Totuși, o adevărată străpungere către creștinismul de la început nu s-a întâmplat. După cel de-al Doilea Război Mondial s-a ridicat, în cele din urmă, un bărbat care a avut o slujbă biblică, apostolică și profetică. A fost William Branham, un bărbat trimis de Dumnezeu, prin care a avut loc cea mai puternică trezire de mântuire și vindecare cum n-a mai fost din zilele lui Isus și ale apostolilor.

În 7 mai 1946, fratele Branham a avut următoarea trăire: în seara acelei zile, o lumină supranaturală venind din cer a strălucit în încăpere. Fratele Branham a văzut cum un trimis al lui Dumnezeu s-a coborât din

această lumină și apoi s-a îndreptat spre el. El s-a ridicat speriat și a auzit primele cuvinte: „Nu te teme, eu am fost trimis la tine din prezența lui Dumnezeu”. El i-a explicat mai departe toate detaliile care urmau să aibă loc în slujba sa. Fratelui Branham i s-a spus, printre altele: „Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, la fel ți se vor da și ție două semne”. Primul semn a constat în aceea că, atunci când el lua cu mâna sa stângă mâna dreaptă a persoanei bolnave, pe mâna fratelui Branham devenea vizibilă boala – de exemplu cancerul, tumoarea – și după ce avea loc vindecarea, aceasta dispărea; cel de-al doilea semn era că lui i se descoperea ceva din viața persoanei pentru care se ruga, ceva ce lui îi era imposibil să știe. Fiecărei persoane despre care fratelui Branham i se arăta ceva într-o vedenie, el îi putea spune în Numele Domnului: „Tu ești vindecată prin puterea lui Dumnezeu în Numele lui Isus Hristos”. Lui Moise Domnul i-a spus: „«Dacă nu te vor crede», a zis Domnul, «și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de al doilea semn»». (Exod 4:8).

Sute de mii de oameni au trăit-o, din anul 1946 până în 1965 și au mărturisit că orbii și-au căpătat vederea, paraliticii au putut să umble, surzii au putut auzi și, în mod deosebit, bolnavii de cancer au fost vindecați. S-a întâmplat, pentru că Îngerul lui Dumnezeu a spus la trimiterea fratelui Branham: „Dacă vei reuși să-i faci pe oameni să te creadă, nimic nu va putea să stea împotriva rugăciunii tale, nici măcar cancerul”.

Fiul lui Dumnezeu a fost, în ceea ce privește slujba Sa, „Prorocul” făgăduit în Deuteronom 18:18, așa cum este confirmat și în Fapte 3:22-23: „Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului»”. El a văzut în vedenii ce se va întâmpla, a exprimat-o și s-a întâmplat întocmai, fie că respectivul era orb, paralic sau lepros ș.a.m.d.

Exact aceeași slujbă s-a repetat în timpul nostru: fratelui Branham i-a fost arătat în vedenii ce se va întâmpla, el a exprimat-o și s-a întâmplat. De aceea, de fiecare dată bărbatul lui Dumnezeu s-a

referit la Ioan 5:19 și l-a aplicat la slujba sa: „*Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai»*”.

În ceea ce privea slujba sa, fratele Branham a făcut adesea comparația cu Geneza 18, când Domnul l-a vizitat pe Avraam însoțit de doi îngeri și i-a dat făgăduința nașterii lui Isaac. Sara, care era în cort și a auzit, a râs în sinea ei. Domnul S-a uitat la Avraam și a întrebat: „*De ce a râs Sara?*” În același fel s-a referit fratele Branham la Ioan 1, când Andrei l-a adus pe fratele lui la Domnul, Care i-a spus: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona*”. Lui Natanael El i-a spus: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin*”.

Femeia de la fântână, a cărei viață El a descoperit-o, a recunoscut: „*Când va veni Mesia, El are să ne spună toate lucrurile*”. Și Mesia a spus: „*Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela*”. Acest dar profetic, de a vedea lucruri în viziuni și de a primi descoperirea lor, a fost una dintre cele mai mari binecuvântări pentru unii, în timp ce alții, în special cărturarii și fariseii, s-au poticnit și L-au numit pe Domnul, „*Beelzebub*”.

Slujba a avut loc în zilele noastre, în această *perioadă* profetică, în care *S-a descoperit* Fiul Omului (Luca 17:26-30). Noi încă așteptăm *Venirea Sa* (Luca 17:34-37). *Revenirea Sa* va avea loc *deodată* într-o zi, într-un ceas. Atunci doi vor fi într-un pat sau pe câmp; unul va fi luat, celălalt va fi lăsat. Aceasta se întâmplă *într-o clipă* (1 Cor. 15:51-58), așa cum Domnul a explicat-o făcând comparația cu fulgerul care luminează de la răsărit până la apus (Matei 24:27; Luca 17:24). Mai exact El nu ar fi putut s-o spună. Și noi credem așa cum este scris. Amin.

Confirmare dumnezeiască

Oriunde este prezent Domnul au loc lucruri extraordinare. Duhul lui Dumnezeu este lucrător de-a lungul întregului timp de har: oamenii sunt mântuiți, eliberați, vindecați și binecuvântați. Toate acestea s-au întâmplat în slujba fratelui Branham de mii de ori. S-a

împlinit literal ceea ce a spus Domnul: „*Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi; ba încă veți face altele și mai mari decât acestea*” (Ioan 14:12).

Același Dumnezeu, care S-a descoperit în timpurile Bibliei ca Domnul, ca Îngerul legământului, S-a făcut de cunoscut și în timpul nostru în stâlpul de foc și în norul supranatural. Domnul Și-a împlinit făgăduința: „*Lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor*”. Da, El chiar a permis ca în 24 ianuarie 1950 în Houston, Texas să fie făcută o fotografie cu stâlpul de lumină de deasupra capului fratelui Branham și în 28 februarie 1963 să fie făcute fotografiile cu norul supranatural.

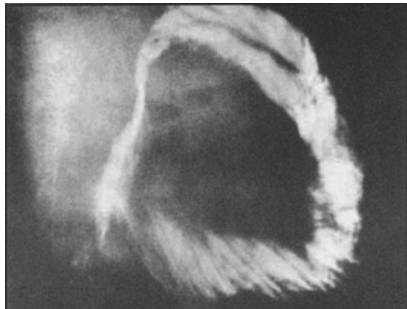

În Houston, fotografiile de presă au fost domnul Ayers, un catolic și domnul Kippermann, un evreu, care au făcut fotografiile în timpul unei dezbateri despre vindecarea divină. Ambii erau critici ai fratelui Branham. La dezvoltarea filmului s-a constatat că toate negativele erau goale și doar o singură fotografie era reușită: aceea a fratelui Branham cu lumina deasupra capului său. La solicitarea lui Gordon Lindsay, pe care și eu l-am cunoscut personal, negativul a fost trimis spre verificare la Washington, la dr.

George J. Lacy, un expert în documente suspecte. După verificare, pe 29 ianuarie 1950 el a întocmit un certificat care a fost tipărit de multe ori. Mărturia sa este: „Lumina supranaturală a fost prezentă, altfel nu ar fi putut fi captată de către aparatul foto”. Dumnezeu Însuși a depus mărturie despre faptul că El a fost prezent și a confirmat Cuvântul robului Său (Isaia 44:26a).

Același lucru se aplică și norului supranatural, care a stat deasupra Flagstaff-ului, în Arizona, pe 28 februarie 1963. Așa cum văzuse fratele Branham mai înainte într-o viziune, el se găsea în acel timp pe muntele Sunset și s-a întâmpnat așa cum i-a fost arătat. Despre

această viziune mi-a povestit în decembrie 1962 și, pentru că el urma să se mute în ianuarie 1963 în Tucson, Arizona, m-a rugat să predic în locul lui în Los Angeles la adunarea „oamenilor de afaceri creștini”, care a fost aranjată de Demos Shakarian în „Clifton’s Cafeteria”.

Norul de lumină a apărut pe cerul albastru și a mai putut fi văzut luminând încă 28 de minute după apusul soarelui. S-a întâmplat exact acolo unde se afla fratele Branham și unde a primit indicațiile pentru deschiderea celor șapte peceti: șapte lovituri de tunet puternice au răsunat și toată împrejurimea a fost zguduită ca de un cutremur, astfel că stâncile s-au prăvălit pe munte. Eu am văzut cu ochii mei pietrele care au ajuns jos, în decembrie 1968, în timpul unei călătorii din Tucson pe muntele Sunset.

Conform mărturiilor din presă, au fost făcute din diferite locuri peste 80 de fotografii cu norul supranatural. Chiar și renumita revistă Science a publicat în ediția sa din 19 aprilie 1963 o fotografie cu acest fenomen pe prima pagină, iar pe paginile 292-294 un articol de dr. James McDonald de la Universitatea din Tucson. Și revista Life a publicat în ediția din 17 mai 1963 un articol și mai multe fotografii despre acesta. În nor se aflau, conform mărturiei fratelui Branham, șapte îngeri în formă de piramidă. Cel de-al șaptelea din constelație i-a vorbit.

Referitor la această întâmplare, fratele Branham a spus următoarele: „Muntele a fost zguduit pe o rază de câțiva kilometri. Acolo stăteau șapte îngeri, unul având o sabie de argint în mână. El a spus: «Întoarce-te acasă pentru deschiderea celor șapte peceti, care au fost date». Și iată-le: adevărata taină despre căsătorie și divorț, sămânța șarpelui și toate celelalte lucruri, despre care au existat atât de multe încurcături. Este AȘA VORBEȘTE DOMNUL”. (Pecetea Paștelui, 10 aprilie 1965).

„Eu stăteam acolo cu mâinile ridicate și mă rugam, când a căzut o sabie în mâna mea. Vă este cunoscut. Stăteam acolo și o vedeam; era atât de reală, așa cum este acum mâna mea. Eu nu știam ce reprezenta ea. Mi-a fost

încredințată, în timp ce o voce a spus: «Aceasta este sabia împăratului». Mai târziu, când Îngerul Domnului a descoperit-o, a fost Cuvântul în mână. Chiar după aceea au apărut îngerii Domnului și au vorbit despre cele șapte peceti; eu trebuia să mă întorc aici în Jeffersonville și să predic despre cele șapte peceti”.

(Sărbătoarea trâmbițelor, 19 iulie 1964).

Mai trebuie spus încă o dată: referitor la fratele Branham este vorba despre o chemare și trimitere divină cu o responsabilitate extraordinară, ca și în cazul lui Moise. Slujba sa profetică trebuie așezată corect în Cuvântul profetic. El a predicat, ca și Pavel, întregul plan al lui Dumnezeu, lui i-a fost dată descoperirea tuturor tainelor și apoi le-a făcut de cunoscut: începând cu căderea în păcat din Grădina Eden, până când timpul se revărsă în veșnicie.

Oamenii care cred Biblia nu au nicio greutate să creadă că un înger a venit la Zaharia și a anunțat nașterea lui Ioan Botezătorul și, așa cum este scris în același capitol, că îngerul Gavril a venit la Maria și a anunțat nașterea Mântuitorului (Luca 1). Ei cred și că Îngerul Domnului a intrat în încăperea în care se afla închiș Petru și o lumină a strălucit (Fapte 12:7) și că Domnul a trimis pe Îngerul Său la Ioan pe insula Patmos, „*ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând*” sau, de asemenea, ceea ce este relatat în Daniel 8:15-19, ș.a.m.d.

Trebuia să întrebe Dumnezeu pe cineva, când L-a chemat pe Moise sau pe un alt proroc? El singur decide ceea ce face, în conformitate cu planul Său veșnic de mântuire, pe care îl împlinește în decursul timpului. În viața fratelui Branham au existat multe trăiri extraordinare, pe care i le-a dat Dumnezeu, în special de la vârsta de șapte ani. Prorocii sunt dedicați lui Dumnezeu deja din pântecel mamei (Ier. 1:5). Ioan Botezătorul a fost umplut cu Duhul Sfânt, conform Luca 1:15, încă din pântecel mamei. Și Pavel mărturisește că a fost pus deoparte din pântecel mamei (Gal. 1:15).

Prin slujba sa, cel de-al șaptelea mesager a introdus epoca Miresei în timpul epocii Laodicea. Ferice de aceia, care prin Duhul adevărului sunt călăuziți în Cuvântul adevărului, așa cum a vestit-o Domnul alor Săi: „*Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot*

adevărul” (Ioan 16:13)! Ferice de cel care nu are nevoie să spună: „Poate fi și așa sau așa”, ci știe că totul este și se împlinește mereu așa cum a spus-o Dumnezeu în Cuvântul Său, care rămâne în veci! Ferice de cel care poate așeza corect ceea ce a spus fratele Branham, în ordinea divină a Bibliei! Nu are niciun sens să scoatem multe citate din context și să strigăm: „Prorocul a zis:...! Prorocul a zis:...!” Cuvântul proiecției nu permite o tâlcuire proprie (2 Petru 1:20). Fiecare răstălmăcire este o minciună și apostolul Ioan a subliniat „...că *nicio minciună nu vine din adevăr*” (1 Ioan 2:20). Adevărul următor rămâne valabil: unde este descoperire dumnezeiască, nu se mai răstălmăcește și unde se răstălmăcește, nu este nicio descoperire. În adevărata Sa Biserică trebuie ca totul să fie biblic, aceasta înseamnă în concordanță deplină cu Vechiul și Noul Testament.

Tot ceea ce a aparținut de slujba fratelui Branham s-a împlinit. Ceea ce i-a fost făgăduit Bisericii-Mirese va deveni cu siguranță realitate în ea. Doar dacă există în Scriptură o făgăduință pentru ceva, atunci poate exista și o împlinire, căci doar „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Cor. 1:20). Mireasa Mielului nu așteaptă un proroc, care să slujească patru săptămâni într-un cort în SUA și nici ca morții în Hristos să învie și apoi să umble pe pământ cel puțin 30 de zile. Ea așteaptă restituirea deplină, lucrarea finală a Duhului și venirea Miresei ceresc!

Ultimul mesaj trebuia să premerge revenirea lui Hristos și asta se întâmplă acum cu toată puterea. Prin puternica lucrare finală a lui Dumnezeu Cuvântul descoperit va fi confirmat printre cei aleși pe tot pământul. Finalul încoronat va fi revenirea Domnului și răpirea. „*Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul*”. (1 Tes 4:15-17). Răpirea nu este o descoperire personală; ea va avea loc într-adevăr în taină, dar este cea

mai mare realitate a tuturor timpurilor: descoperirea fiilor lui Dumnezeu, transformarea trupurilor noastre și luarea sus, la ospățul de nuntă a Mielului.

Îngerul Legământului

Încă o dată – sper că pentru ultima oară – trebuie luminată biblic această temă despre Apocalipsa 10. La prima Sa venire, Dumnezeu a trimis poporului Său Israel un proroc ca să pregătească calea, așa cum o făgăduise El în Maleahi 3:1 (Matei 11:7-15; Marcu 1:1-4). Acest lucru este cunoscut în general. În a doua parte a aceluiași verset din Maleahi 3:1, care se referă la venirea la poporul Său Israel, este scris despre „Îngerul Legământului”, care va veni apoi în Templul Său: „*Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor*”. Da, este AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Aici nu este vorba despre revenirea lui Hristos ca Mire, nici despre răpirea Miresei și nici despre ospățul de nuntă. Această venire are loc în „ziua DOMNULUI”. Sfânta Scriptură ne spune: „*Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va ședea, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară*” (vers. 2-4).

În acest text ne este relatat exact ce se va întâmpla când va veni Domnul ca Îngerul Legământului la poporul Său Israel. În acel timp El îi va curăța pe fiii lui Levi și toate darurile lui Iuda în Ierusalim. Îi vor fi plăcute. Aceasta ne conduce la împlinirea literală. După ultimul mesaj din Apocalipsa 3, adresat bisericilor și această avertizare solemnă dată credincioșilor: „*Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul!*” se încheie ultima epocă a Bisericii. Fratele Branham a spus de multe ori: „Biserica urcă în capitolul 4 și se întoarce în capitolul 19”. Apoi Ioan nu-L mai vede pe Fiul Omului umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de

aur, ci pe Domnul pe scaunul de domnie înconjurat de un curcubeu: „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu” (Apoc. 4:2-3).

În Apocalipsa 10 Domnul coboară ca Îngerul Legământului, înconjurat de un curcubeu: „Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc” (Apoc. 10:1). Apoi se întâmplă următoarele:

I. El ține în mână cărticica deschisă, care, în capitolul 5 încă era pecetluită.

II. El pune un picior pe mare și unul pe pământ și strigă cu glas tare, cum răcnește un leu.

III. Abia atunci când El a răcnit ca Leul din seminția lui Iuda (Geneza 49:9), cele șapte tunete au lăsat să se audă glasurile lor.

Din momentul în care El jură ca Înger al Legământului mai sunt trei ani și jumătate până la sfârșitul necazului cel mare și începutul Împărăției de o mie de ani: „...și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot” (Daniel 12:7b). Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său.

Această venire, când El răcnește ca un leu, este luminată de cel puțin trei versete biblice. Primul este Ieremia 25:30-36: „Domnul va răcni de sus; din locașul Lui cel sfânt va face să-I răsunе glasul; va răcni împotriva locului locuinței Lui; va striga ca cei ce calcă în teasc împotriva tuturor locuitorilor pământului. Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi și dă pe cei răi pradă sabiei, zice Domnul”. (Vezi și Isaia 63:1-6 și Apoc. 14:14-20).

Cel de-al doilea este Osea 11:10: „*Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni și copiii vor alerga tremurând de la apus...*”

Ce de-al treilea este Ioel 3:15-16: „*Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel*”.

În 17 martie 1963 fratele Branham a citit cu voce tare versetele biblice din Apocalipsa 10 și apoi, în acord cu versetele tocmai amintite, a spus următoarele: „Dacă ați observat: este Hristos (vedeți?). În Vechiul Testament El a fost numit «Îngerul Legământului». El vine direct la evrei, pentru că Biserica este desăvârșită”. Așa este. Ea nu este doar desăvârșită, ci și răpită.

Noi Îl vedem aici pe Domnul ca puternicul Înger al Legământului, care este învăluit într-un nor. Este același nor care a însoțit poporul Israel – Același Domn, Același Înger al Legământului. Curcubeul de deasupra capului Său mărturisește despre legământul, pe care El l-a încheiat cu Israelul. Da, El răcnește de pe muntele Sion, din Ierusalim. AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său. Toate celelalte sunt răstălmăciri arbitrare (2 Petru 1:20). Cine nu crede adevărul Cuvântului este osândit să creadă minciuna. Doar acela care respectă cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul îi poate vorbi; doar acela care așează ceea ce a spus fratele Branham în contextul biblic corect, crede așa cum spune Scriptura. Amin. Doar atunci suntem Mireasa-Cuvânt. Toate învățăturile despre tunete sunt nebiblice, pentru că ele nu se găsesc în Biblie și nu se mărturisește despre ele în ea. Vai de cel ce adaugă ceva la mărturia încheiată a Sfintei Scripturi (Apoc. 22)!

Conform Maleahi 3:1b-5 Domnul vine în acel timp la Templul Său. Acela este momentul în care Antihristul, ca „fiul pierzării”, ca „potrivnicul lui Hristos”, care se înalță mai presus de tot, vine arogant la Templu. Domnul îl va nimici apoi cu suflarea gurii Sale (2 Tes. 2).

În Ezechiel, cap. 40-47 este descris Templul și râul care curge din Templu către En Gedi până în Marea Moartă. „*M-a adus înapoi la ușa Casei. Și iată că ieșea apă de sub pragul Casei, dinspre răsărit...*” În Zaharia 14:20-21 este scris că atunci chiar și oalele din Templul Domnului vor fi sfințite. În Isaia 66:6 citim: „*Un glas răsunător iese din cetate! Un glas iese din Templu! Este glasul Domnului, care dă vrăjmașilor lui plata cuvenită!*”

În Apocalipsa 11 este descrisă slujba celor doi martori. Chiar în vers. 1 este scris: „*...Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el*”. În acel timp va fi reconstruit Templul, care a fost distrus în anul 70 d.Hr. Iudeii de la Zidul Plângerii își încheie mereu rugăciunea cu cererea: „Elohim Adonai, fă ca Templul să fie reconstruit și să vină Mesia”. Direct în vers. 2 este scris că în acel timp „*sfânta cetate*” – aceasta este mereu Ierusalimul – va fi călcată în picioare de neamuri 42 de luni, adică trei ani și jumătate.

Despre cei doi martori este scris în Apoc. 11:3 că ei vor proroci o mie două sute șazeci de zile, care fac, de asemenea, trei ani și jumătate. Ca nimeni să nu ajungă la concluzia că este vorba despre aceiași trei ani și jumătate, perioadele de timp au fost denumite odată cu o mie două sute șazeci de zile, pentru slujba celor doi proroci și altă dată cu 42 de luni în care cetatea va fi călcată în picioare. În primii trei ani și jumătate cei doi proroci își îndeplinesc slujba. În ultimii trei ani și jumătate este necazul cel mare, în care are loc prigonirea credincioșilor rămași în urmă, dar în special a iudeilor: „*...Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni*” (Apoc. 13:5). După acești trei ani și jumătate de necaz pentru Israel va fi anunțată Împărăția de o mie de ani. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său: „*...și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme... Apoi va veni judecata... Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!*” (Daniel 7:25-27).

În Apocalipsa 10:7 găsim anunțul că, atunci când îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui se va sfârși taina lui Dumnezeu, după

vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor (Amos 3:7). Hristos, Mesia, Mântuitorul, este taina lui Dumnezeu descoperită (1 Tim. 3:16). Iudeii nu au recunoscut-o în acel timp, însă atunci își vor întoarce privirile spre El, pe care L-au străpuns (Zaharia 12:9-14). În Apocalipsa 11:15 găsim împlinirea: „*Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor*”. Nu poate fi „așa sau așa” – Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna „Da și Amin” la fiecare temă.

„Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor”. (Ezechiel 37:26-28) Și așa va fi, cum este mărturisit în multe versete biblice.

Trebuie să o mai spunem încă o dată: primele patru pecetei se referă la puterea antihristică în cele patru faze de dezvoltare ale ei (Apoc. 6:1-8) în paralel cu epocile Bisericii (Apoc. 2+3). Cea de-a cincea pecete îi arată pe martirii iudei – inclusiv pe cei ai Holocaustului – sub altarul de jertfă și spune dinainte, că sângele lor va fi răzbunat și că tovarășii lor de slujbă și frați vor fi omorâți ca și ei (Apoc. 6:9-11).

Începând cu cea de-a șasea pecete, vedem introducerea în ziua Domnului: are loc un puternic cutremur de pământ, soarele se întunecă, luna se preface în sânge, stelele cad din cer și se spune cu adevărat: „*Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?*” (Apoc. 6:12-17). Fiecare poate observa că de acum încolo sunt descrise evenimente care se vor întâmpla după răpire, în timpul pecetilor a șasea și a șaptea. În această perioadă au loc toate judecățile trâmbițelor, până la cel de-al șaptelea potir al mâniei (cap. 16). Apoi mai rămâne doar judecata asupra marelui Babilon, care este îmbrăcat în purpură (cap. 17-18).

Niciunul care aparține de Biserica-Mireasă nu trebuie să se îngrijoreze de ceea ce va fi atunci pe pământ. Totul se va împlini literal, așa cum este scris, capitol după capitol și verset după verset. În pecetea

a șaptea (Apoc. 8:1) nu este doar tăcerea din cer. Chiar din vers. 2 ne este spus ce se întâmplă atunci: deodată Ioan i-a văzut pe cei șapte îngerii, care stau înaintea lui Dumnezeu, cărora le-au fost date șapte trâmbițe. Și imediat după aceea aflăm ce judecați vor lovi pământul la fiecare trâmbiță. Amin. Pentru ultima perioadă, totul este spus dinainte foarte exact, fie că este scris în cap. 7, în cap. 8, cap. 9, cap. 10, cap. 11 sau după aceea. Totul se va împlini literal.

Cu toată sinceritatea

Cu mare respect și cu deplină mulțumire recunoaștem ceea ce a făcut Dumnezeu în mod supranatural în timpul nostru. Prin aceasta El a vrut să ne arate calea și să ne readucă la început, la temelie originală, la învățăturile apostolilor, la singurul absolut al Cuvântului Său. Pentru că numai așa vom trăi unitatea deplină și desăvârșirea noastră prin harul Său.

Pentru cei patru evangheliști a fost foarte important ca tot ceea ce a avut loc de la Matei 1 până la Ioan 21 să fie așezat corect conform Scripturii: „*Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Cuvântul...*” (Matei 1:22a). „*Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scriptura*” (Ioan 19:36a). Același lucru l-a făcut și Petru, chiar și înainte de ziua Cincizecimii: „*În adevăr, în cartea Psalmilor este scris...*” (Fapte 1) și apoi, în mod deosebit după turnarea Duhului Sfânt: „*Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel...*” (Fapte 2). După înviere, Domnul nostru a spus: „*Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi*” (Luca 24:44). Da, și numai în legătură cu împlinirea, le-a deschis El ucenicilor Săi înțelegerea pentru Scripturi (v. 45).

De asemenea, Pavel s-a referit mereu la Sfânta Scriptură și a putut să-și așeze corect slujba în Isaia 49:6, exact în punctul potrivit, atunci când mântuirea a trecut de la iudei la neamuri: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului».*” (Fapte 13:41-51). El a fost

însărcinat să vestească neamurilor Evanghelia lui Dumnezeu, evanghelie „pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în *Sfintele Scripturi*” (Romani 1:1-5). La fel noi putem să așezăm slujba fratelui Branham în Sfânta Scriptură. Biblia este, de asemenea, singura temelie a vestirii mele. Eu trebuie să mă refer la Matei 24:45-47, pentru că Domnul însuși mi-a spus-o cu glas audibil. Eu trebuie să mă refer la 2 Timotei 4:1-5, pentru că Domnul mi-a poruncit-o cu glas audibil. Și slujba prezentă trebuie să fie așezată conform Scripturii.

Nu este de ajuns să fii sincer și să vorbești despre fratele Branham și despre slujba lui. Cel mai important lucru este așezarea Cuvântului scris și descoperit pe o bază biblică corectă și în ordinea lui divină. De aceasta aparține spre exemplu, faptul că pentru noi, descoperirea peceților din martie 1963 nu este același lucru cu împlinirea lor, cu atât mai puțin cu revenirea lui Hristos. Apariția norului a fost numai un indiciu despre iminenta deschidere a peceților! Fratele Branham a spus aceasta foarte clar. Lucruri care sunt încă la viitor au fost formulate ca și când ele ar fi avut deja loc. Însă așa este cu întreaga profetie biblică. Isaia a văzut în cap 53 răstignirea ca și când aceasta avusese loc deja, deși ea se afla încă la 800 de ani în viitor. Apostolul Ioan a văzut tot ce urma să vină, ca și când ar fi avut deja loc: el a văzut ospățul de nuntă (cap. 19); în cap 20 el a văzut judecata dinaintea tronului alb, chiar și noul Ierusalim, cum se cobora pe pământ – și el este încă sus. El a văzut deja și cerul nou și pământul nou (cap. 21).

Cu toată claritatea trebuie spus, că noi trăim încă în timpul de har. Sângele legământului celui nou este încă pe tronul harului. Isus Hristos este Mijlocitorul noului legământ și rămâne Avocatul nostru, până când ultimul ales va fi chemat (Evrei 9:11-22 ș.a.). În fiecare epocă Mântuitorul a revendicat dreptul asupra mântuiților. La revenirea Sa, El va desăvârși această revendicare asupra alor Săi prin schimbarea trupurilor. „Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23). Conform Apoc. 7, până și gloata care nu se poate număra își va spăla hainele în sângele Mielului în necazul

cel mare (v. 14). Ferice de cel ce crede așa cum spune Scriptura și se eliberează de fiecare răstălmăcire!

De mulți ani noi am luminat mereu din punct de vedere biblic slujba unică a fratelui Branham și am pus-o sută-la-sută pe fundamentul Sfintei Scripturi. Astfel este clar că el a fost mesagerul ultimei din cele șapte epoci ale Bisericii, prin a cărui slujbă au fost descoperite tainele, toate învățăturile, de fapt toate lucrurile au fost reasezate în forma inițială. Faptul că el a așteptat mai mult decât se întâmplase deja, ne este și nouă cunoscut. Cine poate ști mai bine decât mine, care din 1958 i-am tradus predicile în limba germană? Când fratele Branham a spus în 28 noiembrie 1963, că benzile sale de magnetofon sunt traduse și ascultate în Germania de sute de oameni, el nu s-a putut referi la nimeni altcineva, pentru că nu exista altul.

Este important ca toate expresiile fratelui Branham să fie ridicate ca un absolut deasupra Scripturii și, cum mulți au făcut-o, să se folosească multiple citate de ale lui, spre a justifica propria învățătură a cuiva? Nu vedem noi că prin aceasta se repetă istoria, în legătură cu ceea ce a scris deja atunci apostolul Petru: cei nestatornici în Cuvânt și astăzi răstălmăcesc lucrurile grele de înțeles, spre pierzarea lor (2 Petru 3:14-18)? În multe cazuri, citatele sale sunt redată cu sinceritate – însă din păcate, fără a fi așezate în ordinea divină a Sfintei Scripturi. Da, se poate să fii sincer și totuși sincer greșit și să dorești să faci o slujbă lui Dumnezeu fără a fi chemat la ea și în consecință fără a fi în voia Lui.

Chemarea și trimiterea dumnezeiască, pe care prorocul a confirmat-o în prezența martorilor Sothman și Wood în 3 decembrie 1962, sunt irevocabile. În planul de mântuire, slujba mea este legată în mod divin de cea a fratelui Branham. Ca răspuns la anumite așteptări din cercurile mesajului de sfârșit, care se referă la anumite citate, trebuie spus din nou: dacă pentru ceva nu există o făgăduință în Biblie, atunci nu există nicio împlinire. Interpretările conțin speranțe false și tocmai de acestea noi nu avem nevoie, pentru că ele conduc la dezamăgire. Slujba fratelui Branham s-a încheiat pentru totdeauna, așa cum s-au încheiat și cele ale lui Moise, Ilie, Ioan Botezătorul și toate celelalte slujbe. Hrana duhovnicească este împărțită acum conform

Matei 24:45-47 în colaborare cu toți ceilalți slujitori din toată lumea. Însă mai întâi ea a trebuit să fie depozitată, așa cum a repetat-o fratele Branham. Eu pot mărturisi, că din porunca Domnului am făcut ambele: mai întâi depozitarea și apoi împărțirea. Niciodată înainte nu s-a putut spune „Astăzi s-a împlinit această Scriptură” cu privire la Cuvântul „*Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale*” (v. 47). Ultimul mesaj este direct legat de Matei 25: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” Fecioarele înțelepte ascultă, își curăță lămpile și își umplu vasele. Fecioarele neînțelepte trec pe lângă aceasta și astfel își pierd pregătirea. Cine refuză următoarea slujbă trebuie să se întrebe dacă l-a înțeles cu adevărat pe premergător. Ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul nu s-ar fi preocupat personal cu ani înainte, ca după plecarea acasă a mesagerului, mesajul să poată fi purtat cu adevărat în toată lumea?

Sfârșitul va fi încoronat

Acum, chiar înaintea revenirii Domnului nostru, este vorba ca cei care aparțin de Biserica lui Isus Hristos să fie conduși afară din toată robia și încurcătura spirituală, chiar și din cercurile mesajului, ca să-L poată sluji pe Domnul cu adevărat ca poporul Său eliberat. Acesta este singurul mesaj biblic al chemării afară: Înapoi la început! Înapoi la Cuvânt! Înapoi la Evanghelia pe care au predicat-o Pavel și apostolii. La urma urmei, orice altă vestire stă sub blestem conform cu Gal. 1:6-10. Toți ar trebui să citească acest text și să-l ia în serios, ca și 2 Cor. 11:1-6. Pavel a dorit să înfățișeze lui Hristos o fecioară curată. Aceasta a dorit și fratele Branham. Aceasta dorește fiecare rob adevărat al lui Hristos. Însă așa cum șarpele i-a amăgit, de la început, pe Eva și pe toți cei care nu au rămas neclintii în Cuvânt, la fel o face dușmanul și acum. Satan rămâne mereu la temă, dar niciodată în adevăr (Ioan 8:44).

Adevărații aleși, cei care aparțin de Mireasă nu pot fi însă amăgiți. Conform Efeseni 5:27 Domnul însuși este Cel care va înfățișa Biserica Sa înaintea feței Sale într-o frumusețe cerească, fără vreo pată sau zbârcitură. Este foarte important să credem și să trăim făgăduințele pe care ni le-a dat Domnul pentru timpul nostru. Fratele Branham a

spus: „Ce a spus El în Maleahi 4:5? Că va restitui. Va restitui credința originală de la Cincizecime, va restitui oamenilor același mesaj de Cincizecime, același semn de la Cincizecime, aceeași dovadă de la Cincizecime, același Dumnezeu, aceeași putere și aceeași învățătură și toate celelalte. Chiar și stâlpul de foc, înaintea căruia s-a prăbușit Pavel pe drumul spre Damasc, este astăzi printre noi ca mărturie. EL face același lucru ca și atunci: EL ne aduce laolaltă”. (Timpul unirii și semnele, 18 august 1963).

Unde se află acum Biserica chemată afară? Noi vedem, cât de departe a condus Moise Biserica lui Israel sub conducerea directă a lui Dumnezeu. Dar după aceea prorocul și-a îndeplinit însărcinarea. Se merită să citim ultima cuvântare a sa în Deuteronom 27 până la 34, care se referă la toate domeniile, în special binecuvântările celor 12 seminții. Moise trebuia să urce pe muntele Nebo și să vadă țara făgăduită, dar nu i s-a permis să intre în ea. Acolo Domnul Și-a luat robul la Sine; o etapă s-a încheiat, următoarea a început. Sub Iosua preoții au purtat chivotul legământului și au traversat râul Iordan pe uscat, ca odinioară Marea Roșie și au ocupat țara făgăduită. Și capitoarele din Iosua mărturisesc despre planul de mântuire dumnezeiesc. Noi vedem în aceasta cum s-au continuat lucrurile. „*Iosua a zis poporului: «Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru». Și Iosua a zis preoților: «Luați chivotul legământului și treceți înaintea poporului». Ei au luat chivotul legământului și au pornit înaintea poporului” (Iosua 3:5-6). Noi nu avem nevoie de un al optulea mesager. Ceea ce avem noi nevoie este Cuvântul Legământului, Sfânta Scriptură. Amin.*

După ce Domnul Însuși a însoțit poporul Israel până acolo, El S-a arătat apoi lui Iosua ca și Căpetenia oștirii Domnului având o sabie scoasă din teacă. Iosua s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Lui, ca să I se închine și a întrebat: „*«Ce spune Domnul meu robului Său?» «Scoate-ți încălțăminte de picioare, căci locul pe care stai este sfânt»” (Iosua 5:13-15).*

După aceea a urmat o zi deosebită, o zi a biruinței pentru poporul lui Dumnezeu. Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și însăși Căpetenia oștirii Domnului a mers înainte și a luptat pentru Israel. Însă

vedem noi până unde a fost condusă Biserica prin slujba fratelui Branham? Vedem cum s-a continuat și cum se continuă încă?

Fie ca și această prezentare să facă, cel puțin în parte, ca toți cei ce aparțin de Biserica-Mireasă să ia aminte la vocea Mirelui ceresc și să se lase rânduiți personal în voia și planul lui Dumnezeu. În restituirea deplină, care ne-a fost făgăduită, Biserica Domnului va sta ca Trupul lui Hristos, ca și casă a lui Dumnezeu, ca stâlpul și temelie adevărului, exact ca la început: aceeași predicare, aceleași învățături, același botez în apă, același botez cu Duhul Sfânt – totul așa cum a fost la început: deci un Domn, o credință, un botez (Efeseni 4). Nu o grupare aici și una acolo, ci așa cum atunci, în trecut, credincioșii au fost o inimă și un suflet, așa vor fi ei acum, la sfârșit, o inimă și un suflet în fiecare țară și în fiecare oraș.

Noi suntem încrezători. Domnul însuși, Biruitorul de la Golgota, care a biruit toate puterile vrăjmașului și le-a făcut de ocară, merge înaintea noastră (Col. 2:12-15). EL, care ne-a condus afară cu braț puternic, ne va conduce înăuntru tot cu braț puternic și cu mâna ridicată. *„Dreapta Domnului se înalță; dreapta Domnului câștigă biruința!”* (Ps. 118:15-16). Nicio făgăduință nu va rămâne neîmplinită. EL, Domnul și Mântuitorul nostru, își duce lucrarea de răscumpărare la final și noi suntem privilegiați să putem avea parte de aceasta.

Se va fi meritat

Eu pot să privesc înapoi la peste șaiszeci de ani în Împărăția lui Dumnezeu. În 1948 am trăit întoarcerea la Hristos și am primit siguranța mântuirii, că am devenit un copil al lui Dumnezeu. Cu trăirile următoare pe care credinciosul Domn mi le-a dăruit, am mers mai departe să-L urmez pe Isus Hristos. Deja în 1949 am luat parte la conferințele internaționale pentecostale în Hamburg. Din 1952 am predicat în mod regulat.

Trăirile din adunări și întâlnirile personale cu fratele Branham în anii 1955, 1958 și 1962 au fost pietre de hotar în viața mea duhovnicească. Încă mai am cele douăzeci și una de scrisori care depun

mărturie despre legătura noastră directă. Prima este din 11 noiembrie 1958, ultima din 30 septembrie 1965. Prin predicile sale, care mi-au fost trimise regulat, am fost mereu condus mai adânc în Sfânta Scriptură.

Cuvintele din însărcinarea dată mie pe 2 aprilie 1962 vă sunt cunoscute tuturor deja de ani de zile. Cuvântul îl predicasem deja mai dinainte, însă de atunci a trebuit să merg în alte orașe. Pe baza însărcinării directe am mers din oraș în oraș, am călătorit din țară în țară, am zburat de pe un continent pe celălalt și am vestit Cuvântul, conform poruncii Domnului.

Pentru toți cei care pot să o creadă, mărturisesc încă o dată că toate trăirile pe care le-am amintit vreodată sunt adevărate, de asemenea că l-am văzut pe fratele Branham vineri, în 24 decembrie 1965 în clipa plecării sale acasă, cum a fost luat în sus pe un nor, care arăta asemănător cu norul din 28 februarie 1963. Dumnezeu cel viu îmi este martor că acest lucru este adevărat. La urma urmei, Elisei a văzut, de asemenea, cum Ilie a fost luat la cer (2 Împărați 2). În această vedenie eu am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul Omului, de ce te văd eu pe un nor?” În acel moment eu nu știam încă nimic despre accidentul său de mașină, pe care îl suferise în 18 decembrie 1965.

Ochii mei au fost probabil ultimii care l-au văzut pe fratele Branham în sicriu în 10 aprilie 1966, în prezența conducătorului de funeralii, domnul Coot. Fața lui, care fusese rănită foarte tare în accident, a fost impecabil refăcută și îmbălsămată, arăta bine și avea un surâs natural.

În duminica Paștelor, în 11 aprilie 1966, a avut loc înmormântarea. A existat o mare așteptare ca învierea lui să aibă loc. De aceea, îngroparea a fost amânată, cântându-se mereu și mereu „Crede numai” și „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada”.

În seara zilei de după înmormântare, mi-a fost clar că acum venise timpul să duc în toată lumea mesajul dăruit de Dumnezeu. Așa cum îmi spusese fratele Branham în 3 decembrie 1962, eu am așteptat cu împărțirea hranei duhovnicești, până când am primit și restul și s-a

împlinit timpul. Pe baza alegerii dumnezeiești mai dinainte, îmi puteam îndeplini acum însărcinarea din planul de mântuire.

Astfel am început în 1966/67 să planific și să țin adunări în 25 de orașe din Europa de Vest, adunări la care l-am invitat pe rev. Peary Green. Din 1968 am vizitat și țările din Europa de Est, inclusiv Rusia. Au urmat alte țări și continente. Urmare a invitațiilor, am predicat și în Canada și în SUA, apoi în America Latină, Africa, Asia, până în Australia și Noua Zeelandă. Până în 1979 predicasem în 85 de națiuni și vestisem mesajul timpului de sfârșit, Cuvântul veșnic valabil al lui Dumnezeu, sădind Cuvântul ca sămânța-originală, așa cum Domnul însuși a făcut-o (Matei 13:37-38; Marcu 4:14; Luca 8:11). Aceia au fost anii cei mai binecuvântați ai slujbei mele pentru Domnul. Credinciosul Dumnezeu a dăruit har fiecărei călătorii și a acordat binecuvântarea Sa.

În toți anii aceștia am avut și aici, în Krefeld, adunări binecuvântate în prezența lui Dumnezeu și în care s-a manifestat lucrarea puternică a Duhului. În mai 1979, Satan a vrut să mă distrugă pe mine, Biserica și lucrarea, însă s-a dovedit a fi adevărat ceea ce a spus Domnul nostru despre Biserica Sa: „...și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18b). Și ceea ce i-a spus El lui Petru, eu am trăit-o personal: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi*”. (Luca 22:31-32).

Astăzi privesc în urmă la acești mulți ani și numărul țărilor a crescut de la 85 în 1979, la 155. Am putut să vestesc prețiosul Cuvânt descoperit, în ciuda discreditărilor și a calomniilor. În prezent, mii de oameni aud Cuvântul lui Dumnezeu în emisiuni de televiziune difuzate pe toate continentele. Evanghelia ajunge în întreaga lume. Acolo unde nu am putut ajunge în mod personal, au ajuns emisiunile de radio și televiziune, transmisiunile prin Internet, literatura și cele peste 7500 de CD-uri și DVD-uri pe care le trimitem lunar în toată lumea, în 13 limbi diferite. Se împlinește: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor*”.

neamurilor”, și în același timp Domnul îi cheamă afară pe aleșii Săi din fiecare încurcătură spirituală.

La sfârșit așteptăm o restituire dublă, cea mai puternică lucrare a Duhului lui Dumnezeu, o adevărată umplere cu dragostea lui Dumnezeu. Numai dragostea desăvârșită va intra acolo și aceasta este dragostea lui Dumnezeu, care va fi turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Doar atunci se vor descoperi cele nouă daruri ale Duhului (1 Cor. 12 + 14) pentru zidirea Bisericii și cele nouă roade ale Duhului în viața personală (Gal. 5:22-24). Dragostea lui Dumnezeu, așa cum s-a descoperit pe crucea de la Golgota, îi unește pe toți răscumpărații între ei – întotdeauna cu iertare și împăcare. Nu o cunoștință deosebită, ci dragostea lui Dumnezeu, care îi primește pe toți aleșii, este legătura desăvârșirii. Pavel adresează însă Cuvântul celor aleși și doar cu ei devine realitate: *„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii”*. (Col. 3:12-14)

Ultima lucrare a lui Dumnezeu va fi în legătură cu ploaia timpurie și cea târzie, care este făgăduită înaintea revenirii lui Hristos, și toți adevărații credincioși vor fi o inimă și un suflet: *„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie”* (Iacov 5:7).

„... Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:10-11).

Să fim îndelung răbdători, așa cum a fost și Iov (în ebraică „cel prigonitor”), care după încercările grele L-a trăit pe Dumnezeu mult mai puternic decât înainte. Să nu ne mai plângem unii de alții, ci să rămânem statornici până la revenirea Domnului. Credinciosul Domn ne va binecuvânta, așa cum a făcut-o, ca exemplu, cu Iov. Toți cei care l-au

înțeles greșit și l-au acuzat, au stat apoi cu el la aceeași masă. Noi știm însă că Răscumpărătorul nostru trăiește și va face toate lucrurile bine în desăvârșire. Toți cei care au rămas credincioși și nu s-au lăsat duși în eroare, o vor trăi.

„Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese. Frații, surorile și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă și au mâncat cu el în casă. L-au plâns și l-au mângâiat pentru toate nenorocirile pe care le trimisese Domnul peste el, și fiecare i-a dat un chesita și un inel de aur” (Iov 42:10-11).

Anul 2012

Anul 2012 este pentru mine un an de veselie. Amintirea trăirii unice din 2 aprilie 1962 îmi rămâne pentru totdeauna. Ceea ce mi-a poruncit Domnul în acea dimineață de luni, acum 50 de ani, am făcut cu toată sinceritatea și curăția cugetului. În legătură cu acea însărcinare, pot face referire la următoarele versete:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 13:20).

„Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15:20).

„Căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le” (Fapte 26:16).

Sfârșitul anului 2011 și începutul anului 2012 au fost binecuvântate peste măsură. Mai mult de o mie de frați și surori s-au adunat aici în Centrul de Misiune, cota de conexiune online a ajuns la numărul de 999 conectări, cele mai multe reprezentând adunări întregi care s-au strâns împreună ca să asculte predicile. Prin casetele audio,

CD-urile și DVD-urile trimise lunar în toată lumea zeci de mii de oameni sunt în legătură cu noi și cu Domnul. Conform cu însărcinarea directă, am vestit Cuvântul mai bine de jumătate de secol și am împărțit hrana duhovnicească. Încheierea o va face credinciosul Domn și Mântuitor.

EL a instituit în timpul lui Moise anul de veselie (Levitic 25). În Luca 4 Domnul nostru S-a referit la Isaia 61:1-2 și a arătat spre anul de veselie: *„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului”* (vers. 18-19).

Fie ca Domnul să ne dăruiască și anul 2012 ca an de îndurare. Noi vom continua să predicăm vestea bună și, ca trimiși ai Lui, vom vesti eliberarea tuturor celor captivi și tuturor celor legați duhovnicește, celor orbi spiritual, vederea și vom predica tot ceea ce aparține de Evanghelia deplină și cuprinde duhul, sufletul și trupul. Toți cei care s-au retras sunt invitați să se întoarcă. Ne apropiem de punctul culminant al planului de mântuire. De îndată ce timpul se va împlini, va avea loc. Și noi îl așteptăm în viitorul apropiat.

„Al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»”(Evrei 12:26).

„...să vă faceți desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (Evrei 13:21).

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apoc. 3:21).

Israelul în centrul atenției lumii

În ceea ce privește evenimentele actuale din Orientul Mijlociu ne interesează mai ales Israelul și procesul de pace. Conform unui articol „Spiegel online” din 23 ianuarie 2012, miniștrii de externe ai Uniunii Europene l-au desemnat pe diplomatul german Andreas Reinicke ca trimis european special pentru procesul de pace din Orientul Mijlociu. El a fost, până atunci, ambasadorul german în Siria. Reinicke va trebui să înainteze politica europeană din Orientul Mijlociu și să-i readucă pe israelieni și palestinieni la masa negocierii. El reprezintă Uniunea Europeană în cvartetul din Orientul Mijlociu, din care fac parte, pe lângă aceasta și ONU, SUA și Rusia.

Alte surse din presă ne informează despre ceea ce se plănuiește cu Ierusalimul, cu Muntele Templului și Muntele Sion. Ne referim la un articol din 31 ianuarie 2012 „Israelul și Vaticanul realizează progrese substanțiale”. Este vorba despre tratativele referitoare la Muntele Sionului, unde se află mormântul lui David și clădirea unde au avut loc ultima Cină și revărsarea Duhului Sfânt, pe care Vaticanul dorește să le primească sub suveranitatea sa. Acum s-a oferit alternativa unui contract de concesiune. Conform „Radio Vatican”, nunțitul papal, arhiepiscopul Antonio Franco, a spus după întâlnirea din Ierusalim: „Au existat cu adevărat progrese substanțiale care ne fac să sperăm, că într-un interval de timp rezonabil, scurt, va fi încheiată o convenție referitoare la toate aspectele practice ale vieții și slujbelor Bisericii în Israel...”.

Pe 30 ianuarie 2012 Radio Dom, stația de difuzare a arhiepiscopiei din Köln, a relatat despre negocierile dintre Vatican și palestinieni. Este vorba despre un contract de bază, în care să se stabilească drepturile Bisericii catolice în estul Ierusalimului și în teritoriile palestinienilor.

Până acum, palestinienii au fost de acord chiar să pună Muntele Templului, al treilea loc sfânt al islamului, sub administrarea unui comitet comun. Totul este în pregătire pentru încheierea unui contract,

pe care Biblia îl numește legământ: „*El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână...*”. (Daniel 9:27)

O fotografie cu Papa și reprezentanții palestinieni în fața
Domului Stâncii pe Muntele Templului

Acest legământ are loc aproximativ în același timp cu începutul celei de-a 70-a săptămâni și cu răpirea Miresei, spunea fratele Branham pe 6 august 1961. Desăvârșirea planului lui Dumnezeu de mântuire cu Biserica dintre națiuni este și începutul cu poporul de legământ, Israel. După cele mai noi desfășurări de evenimente, recunoaștem tot mai clar că timpul de har se încheie pentru națiuni și începe pentru Israel. Noi nu doar o spunem – așa este, cum a spus-o Dumnezeu mai dinainte în Cuvântul Său.

Întreaga lume creștină vorbește despre „semnele timpului”. Noi mergem la Matei 24, Marcu 13 și Luca 21 și la Cuvântul profetic și acum suntem martori cum cea de-a patra și ultima împărăție mondială,

și anume cea romană, se ridică din nou: „*Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi...Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!*” (Daniel 7:23+27).

Putem să ne îndemnăm unii pe alții: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”.

Vă doresc tuturor binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

Bro. Frank

O fotografie a adunării din 5 februarie 2012, la Centrul de Misiune din Krefeld, Germania

Puteți să ascultați în direct, prin internet, adunările noastre lunare în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni – sâmbătă la ora 19:30 și duminică la ora 10:00 ora Europei Centrale (ora 20:30 și 11:00 pentru România). Adunările sunt transmise în lumea întreagă, în 12 limbi - [inclusiv în limba română - n.tr.]. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Dacă sunteți interesați să primiți literatura noastră, puteți scrie pe următoarea adresă:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>
E-mail: volksmission@gmx.de sau
E.Frank@freie-volksmission.de
Tel: 0049-2151/545151
Fax: +49-2151/951293

© de E. Frank